

[Poul Møller.]

regler og alle andre bevillingssystemer falder, for så vidt angår statsudgifterne, væk fra og med gennemførelsen af grundloven af 1849.

Det, der kunne medføre, at man bevarede et politikassessystem, var bl. a., at politiet endnu var kommunalt organiseret, og at vi havde kommunale politikasser, lige indtil rigspolitiet kom i slutningen af 1930'erne; det var vel derfor, man blev hængende på en praksis, som stammer fra enevældens tid. Men den højtærede justitsminister kan ikke i dag, da vi har et rigspoliti, overhovedet henvise til en hjemmel fra 1819 eller 1844.

Justitsministeren kan undskylde sig med, at det har været lang tids praksis, at disse politikasser er blevet holdt uden for finansloven, og den højtærede justitsminister siger i dag, at folketinget flere gange har drøftet politikasserne i forbindelse med bodelove — de love, der pålægger borgerne at betale til politikasser — og at folketinget jo her havde haft anledning til at ændre forholdet. Rigtigheden heraf må vi erkende.

Men det, der har gjort, at behovet for at ændre dette forhold er blevet så stærkt, som det er nu, er, at det i fjor og i år for første gang er kommet til vor kundskab, at disse midler blev anvendt ikke alene til den underordnede politimyndighed, men også til at give lån, tilskud og repræsentationstillæg til justitsministerens egne øverste tjenestemænd, til ministerens nærmeste medarbejdere. Det har — selvfølgelig bortset fra justitsministeriets folk — aldrig før været klart for dette tings medlemmer eller for andre, at man brugte politikassernes midler til på denne måde at give sine egne embedsmænd i justitsdepartementet en fordel fremfor de goder, som folketinget tillægger tjenestemænd i andre departementer, andre departementschefer, andre kontorchefer. Det har fuldstændig forandret — og det må fuldstændig forandre — holdningen over for administrationen af politikasserne, og der kan ikke findes hjemmel til denne udbetaling fra politikasserne til justits-

ministeriets øverste embedsmænd i nogen af de plakater og kancelliskrivelser, som den højtærede justitsminister henviser til.

Der kan heller ikke hentes hjemmel i det cirkulære af august 1959, som den højtærede justitsminister flere gange har henvist til, for den højtærede justitsminister ved jo meget vel, at det er ikke nogen hjemmel for hans disposition, at han har udstedt et cirkulære, som han selv har underskrevet. Dette cirkulære må jo have en hjemmel i en lov eller i en anden forordning. Dette, at justitsministeren henviser til, at han i henhold til sit eget cirkulære har bevilget nogle penge til departementschefen og nogle kontorchefer, er naturligvis ikke statsretligt holdbart.

Dette cirkulære har i øvrigt den mærkelige historie, at det ikke er offentliggjort; det er altså ikke tilgængeligt for offentligheden i almindelighed, det er et lukket, internt cirkulære til politimyndighederne.

Men selv med dette cirkulære underskrevet af justitsminister Hans Hækkerup er der ikke megen hjemmel, som kan danne grundlaget for en udbetaling til justitsministeriets egne embedsmænd i departementet. Der står ganske vist, at i særlige tilfælde kan justitsministeriet give bevillinger, men der står også kun dette, og der er næppe nogen, der, hvis de læste dette cirkulære, før de kendte sagerne, ville have troet, at justitsministeren mente, at „særlige tilfælde“ drejede sig om hans egne nærmeste medarbejdere.

Det er et cirkulære til politimyndighederne om, hvilke midler der kan afholdes til forskellige politimæssige formål, og man har i cirkulærets § 18 — som jeg nævnte det forleden — taget stilling til, hvem der kunne få repræsentationstillæg, og her er ikke nævnt nogen departementschef eller nogen embedsmand i justitsministeriet. Men i sig selv er altså et cirkulære udstedt af justitsministeren ikke noget, der kan berettiggende ham til at handle, som han har gjort her.

Den højtærede justitsminister har været inde på — og var det også i sit svar forleden